

[Korsgaard.]

til at finde det rimelige i i Længden. Jeg maa mene, at naar den højtærede Handelsminister er den, der har fremlagt Valutalovforslaget og faaet det gennemført, maa det ogsaa være ham, der i fornemmelig Grad bærer Ansvar for, hvorledes Loven gennemføres. At han ikke kan sidde og give de enkelte Valutaattester — det drejer sig jo om ikke saa helt faa —, ligger i Sagens Natur, men han maa have Hovedansvaret for den Aand, hvori Loven gennemføres.

Med disse Bemærkninger om Valutaloven i Særdeleshed vil jeg gerne vende mig til det, som jeg i alleregentligste Forstand vil betragte som mit Hovedemne: Kronens Stilling. Her vil jeg gerne spørge, om den højtærede Finansminister er enig i, at en Betingelse for at bevare Kronen er, at Balancen paa Finansloven holdes. Jeg mener i hvert Fald, at Aanden i Finansministerens Udtalelser maa være den, og jeg maa ogsaa antage, at det er en sikker Ting, at da England forlod Guldpariteten, var en af Grundene dertil, at der netop ikke var Balance paa det engelske Statsregnskab. Jeg maa som en yderligere Begrundelse for, at min Opfattelse er rigtig, anføre, at i den tidligere nævnte Artikel af den kendte Nationaløkonom Cassel hævder denne afgjort, at Inflation kan og vil fremkomme, naar der ikke er Balance paa Statsregnskabet. Jeg maa altsaa foreløbig gaa ud fra, at jeg ikke har misforstaaet den højtærede Minister, naar jeg siger, at han mener, at Balance paa Statsregnskabet ogsaa af denne Grund er en Nødvendighed, og jeg erklærer i hvert Fald paa Forhaand, at jeg tror paa denne Opfattelses Rigtighed. Men hvis dette er rigtigt, vil efter min Mening deraf ogsaa følge, at man ikke uden videre kan løsrive Kronens Stilling fra de indre Forhold, for skulde det vise sig, at Balancen paa Finansloven ikke kan holdes med de Love, man nu en Gang har, men at man i givet Fald maa skride til at give nye, der enten formindsker Udgifterne eller forøger Indkomsterne, vil det alligevel sige, at indirekte vil Erhvervsforholdene, om man maa kalde dem saa, kunne faa en ikke helt uvæsentlig Indflydelse paa, hvorledes Balancen bliver, og derigennem i Virkeligheden ogsaa paa, i hvor høj Grad det er muligt at holde Kronen eller ikke. I den højtærede Finansministers Udtalelse om, at den indre Fordeling af Indkomsterne her i Landet ingen Indflydelse har paa Værdien af vor Valuta, i hvert Fald ingen Indflydelse *behøver* at have, er jeg for saa vidt enig, men dog kun i Teorien. Naar vi, saa snart vi

fjerner os fra Teorien, ser paa, at dette Forhold meget let kommer til at spille ind paa Statsbalancen, og at Statsbalancen igen er en Nødvendighed for at bevare Kronen, saa maa jeg have Lov til, i hvert Fald indtil videre, at være af den Anskuelse, at man ikke i den yderste Konsekvens kan drage den Slutning af Situationen, som den højtærede Finansminister gjorde. Jeg er enig med den højtærede Minister i — det skal jeg begrunde noget mere lidt senere —, at Kronens Stilling, saaledes som den nu er i Forhold til Sterlingen, bør der sættes meget ind paa at holde. Den højtærede Minister gaar jo voldsomt ind for dette Synspunkt. Tænker man en lille Smule tilbage, vil sikkert ogsaa den højtærede Minister erindre, at han ved Finanslovens første Behandling holdt en særdeles udmærket Tale, en Tale, hvis Betydning vel ikke mindst skulde ligge deri, at Finansloven, saaledes som den nu var, gav Baggrund for, at vi kunde bevare Guldpariteten. Men den højtærede Finansminister vil jo ikke have glemmt, at det gik ikke saadan. Naa, i en lignende Situation som Finansministeren var ogsaa det svenske Folks eller dets Repræsentanter paa Bankvæsenets Omraade. Da England forlod Guldet, var, som man vil erindre, Svenskerne til Rede med store Ord om, at det fik ingen Indflydelse paa deres Stilling, men Sandheden blev den, at Sverige forlod Guldet først — det maa jo siges, at vi fulgte dem nær i Hælene. Naar man nu har denne Baggrund af stærke Udtalelser — og det var, synes jeg, selv om Tendensen efter min Mening var rigtig, stærke Udtalelser, den højtærede Minister brugte i Retning af, at vi skulde bevare Kronens nuværende Værdi —, synes jeg ikke, man kan lægge saa overdreven Vægt paa slige Udtalelser. Jeg tør ikke nægte, at jeg undertiden bruger stærke Ord, men jeg vil i al Almindelighed sige, at Ord gør det ikke, der skal *Handling* til, og der skal en tilstrækkelig Forstaaelse af hele Situationen til, for at de Ord, man fremsætter, paa rigtig Maade kan omsættes i Handling. Og her, forekommer det mig, var der alt for lidt Forstaaelse fra den højtærede Ministers Side af den Situation, vi befinder os i.

Det, som den højtærede Ministers Udtalelser i særlig Grad var vendt imod, var som bekendt Inflationen. Men her maa jeg have Lov til at spørge: Paa hvis Vegne taler den højtærede Finansminister? Man maa vel have Lov til at forudsætte, at han taler paa det samlede Ministeriums Vegne, at det ikke gaar her som i England, hvor som bekendt i Toldspørgsmaalet enkelte af